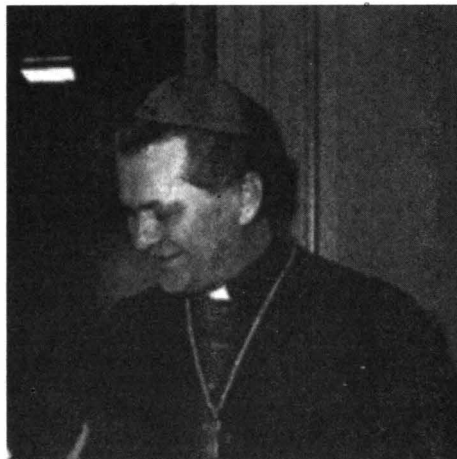

E.S. IOAN ROBU, Arhiepiscop romano-catolic de București: „ACTORII DAU MAI MULT DECÂT PRIMESC“

□ Cum privește la ora actuală Biserica Catolică teatrul? Având în vedere că a fost o perioadă în care l-a interzis, apoi teatrul a renăscut chiar în sânul ei – „misterele“ și „miracolele“ –, iar Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea a jucat și a scris teatru...

■ La ora actuală, ca și în trecut, teatrul de înaltă ținută este, în ochii Bisericii Catolice, un mijloc privilegiat de promovare a valorilor umane și creștine; dacă, în trecut, cenzura Bisericii a „condamnat“ piese și autori de teatru, același lucru îl poate face și astăzi, când o lucrare sau un actor s-ar ridica împotriva acelor valori sacre pe care le propovăduiește Biserica.

Dacă în Evul mediu teatrul a renăscut în Biserica Catolică, aceasta confirmă cele afirmate mai sus; la fel, și activitatea din tinerețe a Sfântului Părinte Papa Ioan Paul al II-lea, desfășurată în cadrul teatrului.

Nu există moment din viața lui Iisus Christos care să nu fi fost prezentat pe scena teatrelor din lume; mă gândesc apoi la viețile sfinților din toate timpurile, care i-au transformat pe mulți autori de teatru în adevărați apostoli ai sacralului. Iar spunând „sacru“, îmi vine în minte și „profanul“; aceste elemente stau împreună luptându-se, exprimându-se, chemând la lumină complicitatea care se încheagă între autor

și personaje, între vestitori-actori și ascultători, dând naștere la acea „scânteie“ greu de descris, care în spectacol luminează deodată actorul, autorul și mesajul.

□ Poate ajuta teatrul Biserica în misiunea ei? Mă refer aici la „re-convertirea“ omului, la întreținerea sensibilității lui în sfera cotidianului.

■ În parte, cred că am răspuns deja la această întrebare. Însă pot răspunde acum direct: da, teatrul poate ajuta Biserica în misiunea ei. Și aceasta, desigur, nu folosind același limbaj ca și Biserica, ci apăsând pe registrele proprii de exprimare, astfel încât spectatorii să perceapă, să accepte și să aleagă aceleași valori propuse, în alte feluri, de Biserică.

Îmi amintesc cum, în Seminarul din Iași, teatrul era o preocupare constantă a superiorilor și a studenților. Desigur că piesele de teatru care se jucau în Seminar nu erau alese la întâmplare; dar îmi amintesc de **Doctor fără voie**, de **Revizorul** etc. Aveam noroc că Teatrul Național din Iași ne împrumuta costumele... Era o modalitate de educație pentru a ști să descoperi cum să înțelegi formele de exprimare ale teatrului și, în același timp, să înveți să alegi între o piesă de teatru și alta. Cred că de la o piesă de teatru de calitate fiecare om – actor sau spectator – iese schimbat dacă a perceput o scânteie de adevăr; dacă s-a transpus, dacă

s-a ridicat peste timp pentru a se confrunța și a privi cu seninătate timpul de fiecare zi al vieții lui.

□ Acum doi ani, de Crăciun, au existat încercări de a reprezenta scenete având ca subiect Buna-Vestire și Nașterea Domnului, scenete jucate de copii. Aveți și alte proiecte în acest sens?

■ Fără a putea vorbi în Biserica Catolică despre un proiect anume în privința teatrului, știu că în multe parohii, ca și în școlile noastre, la anumite sărbători, la sfârșit de an bisericesc ori de an școlar sau universitar, este căutat și apreciat teatrul, ca mijloc de exprimare a bucuriei, a suferinței, a credinței, ca mijloc de educație și, în general, ca formă de comuniune cu cei din jur, făcând să iasă la suprafață o opțiune fundamentală pentru mai bine și mai frumos în viața noastră și a tuturor. Când teatrul aprinde în inima spectatorului scânteia pentru mai bine, mai frumos, pentru adevăr, el este sprijin și bucurie pentru Biserică, pentru copii, tineri și oameni mai puțin tineri.

Actorii dau mai mult decât primesc. Fie ca aceia care primesc de la ei să învețe la rândul lor să dea. Mă bucur, oricum, să le pot spune tuturor celor care iubesc teatrul un gând frățesc și binecuvântător.

AZIZA BODEA